

UNIVERSAL I FEDERALISTA

En *Europa contra les Pàtries*, Drieu La Rochelle exalta l'uropeu contra el patriota francès, alemany i italià. En rigor, però, contra qui aquest autor versàtil aixeca Europa és contra les nacions. L'enemic, doncs, no és França, sinó la nació francesa; no Espanya, sinó la nació espanyola. L'enemic d'Europa, és clar. De «la nació europea», com diu Passemard. (Cal dir «França», conclouen dos joves escriptors francesos i no «nació francesa». Això a l'hora precisa que els socialistes espanyols proposen de substituir del projecte de Constitució el mot Espanya, genèric i geogràfic, pel de «nació espanyola». I l'expressió «llengua castellana» per la de «llengua espanyola». L'adversari més decidit de l'Estat federal hispànic, és, doncs, la nació francesa, o, com diu Peyrou, *la república nacional francesa*. No en tant que el govern d'aquesta nació o d'aquesta república suggereixin una solució unitària i nacional a la República peninsular, ans bé en tant que la suggereix la història d'aquesta República, d'aquesta nació. Si dol que la novella República no iniciï ja un estil propi, dol més encara que copiï, maldestre, l'estil francès.)

Aquests joves teòrics francesos (R. Aron i A. Dandieu) acaben de publicar un llibre gosat i actual: *Decadència de la Nació francesa*. De la «Nació», no de França. De la nació francesa en tant que ha esdevingut una entitat burgesa, una nació conservadora. El regim d'avui és: la Nació contra França. La Nació, però, és un mite. Com ho és la producció. Com ho és el nacionalisme. «La nació —diuen aquests autors— no té existència real.» La nació occeix la *pàtria*. «La nació és el marc en el qual la força armada i la policia acompleixen el somni sinistre del cesarisme modern.» La nació és, doncs, una abstracció, una arbitrarietat; i no ho és la nacionalitat. És contra aquesta abstracció que França —la França efectiva, la França real i espiritual— ha d'aixecar-se. Abans que cap altre poble no s'aixequi contra la seva «nació». Per donar l'exemple al món...

«Puix que França és la Revolució, cal que la continuï. La significació revolucionària d'avui és universal i federalista.» Universal i federalista. *Cal que França doni l'exemple i faci la seva revolució federal*. Heu llegit?

Heu llegit? Quan Espanya té una primera matèria avinent per a fer una revolució inèdita, original, «ibèrica»: quan políticament i socialment disposa de tots els elements per a establir un règim més acostat a la República ideal que no ho és la francesa, hom intenta, per part dels socialistes madrilenys, de donar un estil d'importació a la

Constitució. Hom redacta una Constitució amb primera matèria exòtica.

L'hora d'avui és universal i federalista. Cal oposar decididament a la República anacrònica, la República federal; a la nació abstracta, les pàtries vives. La bona organització, la «racionalització» (perdoneu la pedanteria) no és (com pretén el «Mercure» de França) unitària, sinó federal. I, encara que sembli una novetat perillosa, la disciplina política, sindical, no és avui unitària, ni unitarista, sinó federal i federalista.

[*La Publicitat*, 12-IX-1931]